

Огњен Петровић

* * *

Каква штета, могао је рећи
 нестрпљиви мајстор
 затежући сатни механизам
 који пуца под прстима –

етахрон, анкер, белансвелу,
 цифер и крунице претварајући
 у гравирану старудију
 лишену сврхе:

са зрнцима прашине
 градова који више не постоје,
 у државама сменљивијим
 но годишња доба,

огреботинама за сваки час среће
 ишчекиван, можда, управо
 пред оваквим местом,

прашњавим, посним, хладним,

на које, укочено,
 као пред рушевине храмова
 долазе лишени утехе,

у немим поворкама
 за мало тишине и равнодушја,
 под сенкама кипова.

* * *

Поздрави ранораниоце, радника
 који се враћа када кугла којој тражиш
 достојанствен придев

потоне изнад брда. Поздрави мрак
 који га прати, и дрвеће голо
 као вешала, колону

уснулих пред дверима
Народне кухиње,
а онда се сети: све си то

измислио. Све си то измислио,
онако како је, можда
тебе измислио онај што се

док одлажеш оловку, шестар, угломере –
тише но трава лањским
снегом топло ушущкава
Манускриптом.

* * *

Како би постао невидљив
потребно је мало
стрпљења и још мање

вере: веома мало речи
пљуснутих у лице саговорнику

чије тело бриди на столици
а поглед лута
ка другом саговорнику

или попрсју бринете
у проласку – месту
на ком се, умножен

преселио, остављајући те
благословеног,
тамо где никога

нема и само ваздух
струји славећи
заборављене свечаности тишине.

* * *

Не помиче се ништа
на овом пустом копну:

(дроздови сиви и успавани
као декор
у шумском театру,

црвене завесе стратуса
над тресетиштем
и сувом трском) –

није то напуштени
велможин замак препуштен
стихијама да, као нокат
у месу,
оставе свој траг,

није ни место
на ком се завршава свет:

то је твоје игралиште.

Ту се сваке ноћи будиш
изнова сричући
исти језик,
у слепој вери
како ћеш једном научити реч –

а учитељ што те оставља немог,
најзад ће се осврнути
и поћи ти у сусрет,

непоткупљиво подижући у твој правцу,
квргав, поцрнели кажипрст.

* * *

Да кажем још и ово:

тајна коју сам ти открио
у првом стиху,
заправо и није тајна –

већ трач у колонији
мишева на пустом пољу,
у сестринству змија

размилелих кроз мокру
траву до суве
земље под рушевином

цркве: тамо ћеш се одморити,
читаоче, упорније
него молитву мрмљајући:

знање је прецењено,

тајне су откривене,

истина не значи ништа.

Уосталом, ни оно лишће
што узвитлано наглим ветром
веје ли веје
у провалију порте.

* * *

Нема звезда залеђених
на поноћном своду,

жамора равнодушних вода
у пећинама
испод проснежених масива,

тајне коју дивљи ирис
шапуће у велико ухо света.

Нема мисли коју сам домислио,
сlike у којој бих се растворио,
речи да ме још једном
учини племенитим,
звука да ме поведе.

У мојој савршеној песми –
кратак је опис
празног простора између
Поште и Стационара,

(као сребрни дим
из поцепаног ауспуха
цедио сам се
до зауставне траке)

а тамне мрље са унутрашње
стране коже у кристалној
бистрини јутра –

цветале су раскошније
него на улици експлодирајућа
лица, осмеси, крошње.

* * *

Најбоље отпочети признањем:
април је месец
када славим лењост, патрицијску

сијесту започевши луталаштвом
међу кућерцима,
поуздањем још једино

у душу: ето, још увек је тамо,
дамара под грудним
кошем, нетакнута у прабини

у којој чак и липе сањају
удар грома, сечиво
косо посађено у само

срце года, а речи, темељније
него старудије на локалној
депонији, лако горе,
одбачене,

не изнудивши ништа,

на декларацији немоћи уписаној
на узлетелом листу,

у бехарима,

гиљотини сунца сурваној
на голо теме –

не оставивши макар један знак.

* * *

Када закорачиш у собу
песма постаје
нанос прашине на поду,

потклобучено платно
под чијим љуспицама израњају
људске очи,

костур птице заборављене
у кавезу на комоди,

плесан скупљена
на постељини,
по размештеним креветима.

Песма постаје вртоглавица
и
умор
и сребрна
бора угравирана на челу,

нејасно подсећање

на помоћни излаз
и брзи повратак у задње двориште,
под сенке силоса

и сивог неба које отиче
у нејасне реченице,
сливник
и тишину.

Нека ти остане непознато
одакле толика
љубав према упитницима,

према рђи на дотрајалим
каросеријама
дуж пута,
заборављених попут истине
или
остареле љубавнице.

Нека ти, такође, остане непознато
одакле ти у перфекту

и шта ћеш учинити када изненадни
ветар
подигне кишобране
а дете на улици прилази

хладнокрвно те упитавши
за најбржи
пут кући.